

Rozlúčková čaputiáda alebo keď hlava Tejtokrajiny strčí hlavu do piesku

- editor007 | 10. dubna 2024

SLOVENSKO: Séria zahraničných ciest „hlavy Tejtokrajiny“ so spochybňovaním suverenity Slovenska je smutná derniéra, ktorá našťastie na ďalších päť rokov nebude mať pokračovanie.

„Demokraciu treba neustále chrániť, starať sa o ňu a bojovať za ňu“, odkázala nám vraj citlivo vnímavá hlava Tejtokrajiny z Nemecka, počas svojej rozlúčkovej návštevy..., ktorých však bude viac, lebo na uhlíkovej stope za vládny špeciálom už tak nezáleží.

Príznačné pre mentorujúcich samozvaných strážcov demokracie je, že nehovoria o demokracii ako bezhraničnej nespochybniteľnej vôli väčšiny ľudu – potvrdenej v slobodných voľbách – ale o „hodnotách demokracie“, ktoré samozrejme progresívci, liberáli a globalisti opäť samozvane určujú, a to zas bez vôle či súhlasu väčšiny ľudu.

Po druhé, táto medzinárodná partička systematicky sa usilujúca o oslabovanie až likvidáciu národnej suverenity a zvrchovanosti hovorí zásadne len o progresívnom experimente, ktorý v ústave Slovenskej republiky nemá nijakú oporu, a to o tzv. „liberálnej demokracii“, čiže o medzinárodnom diktáte až totalite nadvlády rôznych menšinových názorov s cieľom nadradiť postupne aj vôľu menšiny (v samozvanom zastúpení elít a nadnárodných organizácií) nad vôľou väčšiny národa.

Po tretie, tieto progresivistické antinárodné sily sú odhodlané bojovať za svoju liberálnu demokraciu aj nedemokratickými metódami, teda bez vôle a súhlasu väčšiny ľudu.

V skutočnosti totiž neochraňujú demokraciu (vôľu väčšiny ľudu), ale len tzv. demokratické hodnoty. Pri svojom neomarxistickom dlhom pochode naprieč inštitúciami (tzv. kultúrna revolúcia) totiž rešpektovanie demokracie nahradili ochranou demokratických inštitúcií – teda svojho medzinárodného kartelu, ktorý plní aj úlohu potlačania vôle väčšiny ľudu, čo je niečo úplne odlišné od skutočnej demokracie, ktorú paradoxne reprezentujú tí, ktorých globálny kartel so svojimi kolaborantmi vo funkciách označuje za „nepriateľov demokracie“.

Samozrejme, majú na mysli „nepriateľov“ ich liberálnej, teda diktovej demokracie, nie tú pravú, skutočnú demokraciu ako vôľu väčšiny.

Neomarxisti a ich momentálne najagresívnejšia sekta progresívcov prioritne zastupujú svoj „nový proletariát“, čiže menšiny a samozrejme aj menšinové názory, ktoré by rozumná väčšina národa nikdy demokraticky neodobrila.

Preto tie zámeny v duchu orwelovčiny, kde lož sa stala „pravdou“ a pravdu zmenili na „lož“: *„Minulosť bola vymazaná, vymazané bolo zabudnuté, lož sa stala pravdou.“* (George Orwell, román 1984)

Fejkový pojem „liberálna demokracia“ je teda súčasť orwellovského newspeaku, kde „vojna je mier, sloboda je otroctvo a nevedomosť je sila“.

Aj ďalšie slová či skôr progresivistické floskuly hlavy Tejtokrajiny, že kvôli ochrane (liberálnej) demokracie „*treba držať pokope, podporovať sa navzájom naprieč krajinami, možno aj kontinentmi,*“ sú ako učebnicový príklad spájania sa týchto síl proti vôli ľudu (skutočnej demokracii) a národom Európy.

Ani hlava Tejtokrajiny si v zahraničí neodpustila komentovať slovenské voľby prezidenta a nahrala Steinmeierovi na smeč, že údajne v „*Nemecku samozrejme registrujú zmenu, pokiaľ ide o rétoriku napríklad vo vzťahu k Ukrajine i pokiaľ ide o otázky, ktoré sa týkajú právneho štátu.*“

Spochybňovanie kreditu vlastného štátu len preto, že ani parlamentné, ani prezidentské voľby nevyhrali fanaticky probruselskí progresívci je úbohous vizitkou politickej kultúry hlavy štátu Tejtokrajiny.

Nezabudla pripomenúť chystané stretnutie s generálnym tajomníkom NATO Jensom Stoltenbergom, ktorému sa „*chce poďakovať za spoluprácu a s ktorým bude rokovať o aktuálnej geopolitickej situácii*“.

Komentovanie toho, čo a ako by mohla ešte hlava Tejtokrajiny za dva jej ostávajúce mesiace vo funkcii geopoliticky ovplyvniť nestojí za fajku dymu, ale už nie poďakovanie sa spoluprácu so šéfom aliancie, ak máme na mysli fatálne odzbrojenie Slovenska vďaka “pomoci” Ukrajine.

Ak máme na mysli totálnu bezmocnosť v ochrane kľúčového vzdušného priestoru Slovenska s deravým nebom, keďže sme naleteli sľubom krajín NATO, že nám vykompenzujú „dar“ protivzdušného systému S-300, tak sa vskutku patrilo poďakovať.

Skôr by som od hlavy Tejtokrajiny čakal, že využije prítomnosť v Nemecku a dôrazne sa ohradí voči nevybranému zasahovaniu nemeckej politiky do vnútorných vecí SR.

Probruselský portál Euractiv.fr na „znepokojenie“, čiže na dehonestovanie výsledku slovenských demokratických prezidentských volieb použil zdvihnutý prst ďalšieho nemeckého *Übermenscha*, odborníka na zahraničnú politiku v nemeckej CDU Norberta Röttgena, ktorý predviedol totalitnú nadradenosť konštatovaním, že ak Slovensko pôjde v šľapajach maďarského premiéra Viktora Orbána, bude si musieť vybrať medzi nasledovaním Maďarska alebo zotrvaním v Európskej únii.

Hlava Tejtokrajiny si ju strčila v Nemecku do piesku, keď namiesto obrany dobrého mena Slovenska a ohradení sa voči postoju ďalšieho nemeckého politického *Nadčloveka*, Antona Hofreitera, predsedu výboru Spolkového snemu pre európske záležitosti a člena vládnučích Zelených (majú aj ministerku zahraničia), ktorý si dovoľil dokonca nastoliť aj otázku krátenia eurofondov pre Slovensko!

Zbabelé mlčanie hlavy Tejtokrajiny nad novým (zatiaľ len verbálnym) mníchovským diktátom, ktorý prezentoval Hofreiter pre rádio Funke Mediengruppe, že je vraj „*dôležité, aby slovenská vláda dostala jasný varovný signál z Berlína a Bruselu*“, len potvrdzuje, že Slováci volili správne, ak nezvolili pokračovanie najväčšieho omylu v slovenskej politickej súťaži.

Oživovanie tejto veľkonemeckej nadutosti však treba čítať aj v kontexte obrazu a širších asociácií na víťaza a porazeného v našim voľbách prezidenta. Nielen opozícia na Slovensku, ale aj zahraničie – nadmieru angažované v pokračovaní vyzbrojovania v konflikte, ktorý nemá vojenské riešenie – totiž unisono vyvracajú vykreslenie Ivana Korčoka ako „vojnového štváča“, čím len dokazujú, že vrana vrane oko nevykole.

A zjavne ani slovenská „vrana“ pri svojom lietaní po Európe pri takýchto a ďalších podobných

nevyberaných útokoch na suverenitu a právo na vlastnú cestu a zvrchovaný a demokratický politický postoj legitímnych zastupiteľských predstaviteľov vôle ľudu nebude chrániť dobré meno Slovenska. Ale čo by ste už čakali od politika, ktorý ani svojmu národu nerozumie?

Na ťahu je teraz Peter Pellegrini, aby sa ohradil voči takýmto praktikám a tieto prešľapy červenej čiary slovenskej suverenity využil pri osobnom stretnutí, ktoré avizovala dohasínajúca hlava Tejtokrajiny.

AUTOR: Rafael Rafaj

[ZDROJ](#)